

Per l'avi...

Fa unes setmanes vaig entrevistar el meu avi, l'Eduard, i allà me'n vaig adonar de qui era realment, i l'estima que ens tenia a l'Arnau i a mi, encara que, potser a vegades, la seva manera de mostrar-ho no ho digués explícitament. De petits, l'Arnau sempre anava al final del passadís al sofà verd, i jo, em quedava al del menjador amb la iaia Mercè. Ell sempre venia, ens agafava els peus i ens tibava amunt com si fóssim conillets. L'avi, era una persona molt juganera, i aquesta era una de les seves maneres de mostrar el seu afecte.

També, durant molts i molts anys, res comparat amb els que ell tenia, anàvem amb el seu cotxe, que té molt reprís, amunt i avall, on calgués i sempre amb ganes, gairebé com si li féssim un favor. A ell, el cotxe li donava vida, i l'avi, a través d'ell, ens la sabia donar a nosaltres.

O com fa uns anys, l'Arnau i jo encara anàvem a l'institut, i anàvem a dinar a casa seva alguns dies de la setmana. Ell, els últims anys havia après a cuinar, i sempre que podia, ens feia una paella de marisc, fins un dia que li vam haver de dir que era molt bona, però que ja ens començava a cansar tanta paella... És per això, que sempre que jo podia, li tornava totes les paelles que ell m'havia fet, i li tornava de forma no tan monòtona: un risotto, un arròs només amb all i bolets (com el de la setmana passada). I després de provar-lo, l'altre dia, em va dir: no és dolent. Quan l'avi deia "no és dolent" volia dir que era molt bo. Això de dir les coses pel seu nom, no era massa el seu fort a vegades. N'estic segura que, l'avi Joan i l'àvia Carme ho deuen saber més que bé! Són molts anys d'anar a dinar amb l'avi Eduard cada diumenge. Tampoc cal anar massa lluny: cada vegada que l'Arnau o jo el trucàvem, la conversa els últims temps sempre s'acabava amb un "gràcies". Només que li preguntéssis com estava, ja era molt per a ell, i no li feia falta gaire cosa més. O fins i tot, la instal·lació del internet que havia fet no fa gaire a casa seva perquè els néts poguéssim, si volíem, quedar-nos a casa seva i connectar-nos-hi...

També, de la manera que veia la vida en relació amb la feina era, per a nosaltres, d'allò més sorprenent. L'esforç, la dedicació i perseverança a la botiga el definien com una persona totalment entregada al seu negoci. Justament fa uns dies, en una trucada per telèfon m'ho va deixar ben clar mentre parlàvem sobre el meu futur: tot el que et proposis, amb esforç i dedicació, ho aconseguiràs. Però has de tenir clar que seran moltes hores, i també, hauràs

de deixar de fer-ne moltes d'altres per aconseguir allò que realment vols. I, segurament, té raó.

Tampoc ens n'hem d'oblidar de les ganes de viure que tenia. Ell se sentia jove i realment, podem afirmar, que la seva ànima n'era, de jove. Ho demostrava en totes les coses que ens deia que volia fer, o fins i tot, les ganes que tenia de compartir moments amb les seves amistats més pròximes. No podia parar de parlar d'elles, i d'explicar-nos totes aquelles coses que havien passat, detalladament, i moltes de les vegades, reiteradament. El dia que em va ensenyar els àlbums de fotos que tenia, de fotos que ell havia anat tirant durant totes les rutes i dinars, eren, realment, envejables i molt boniques. 90 anys, i aquestes ganes de viure no les hi traurà ningú. Aquestes amistats, incloent aquelles que feien que ens digués "estic enamorat", són les que van fer que tingués aquestes ganes. Li van donar vida.

Tot i així, l'altre dia, tot parlant sobre experiències d'anys passats, em va confessar que ell feia anys que no era el mateix. Que hi havia una cosa que l'havia deixat tocat, i que no el deixava ser el que sempre havia sigut. La mort de la nostra mare, la Núria li havia deixat alguna cosa dins seu.... És per això que m'agradaria tancar la meva intervenció donant les gràcies. Moltes gràcies avi Eduard, moltes gràcies iaia Mercè i moltes gràcies mama, allà on sigueu.

*De part de l'Arnau i de l'Alba
(Escrit per l'Alba)*